

fløjter ved sit Arbejde. Langt ude paa Engene gled en tremastet Skonnert langsomt afsted for fulde Sejl. Det var som en Luftspejling — et Ørkensyn. Paa Grund af Afstanden kunde det smalle Strømløb ikke ses. Det tog sig derfor ud, som om Skibet med sine mange solfyldte Sejl svævede hen over selve Engfladen.

Hans Øjne lukkede sig. Halvt i Drøm, halvt vaagen førtes han af sine Tanker til Ægypten, til Indien, Jerusalem og andre fjerne Steder, som han havde besøgt paa sin Rejse. Tilsidst befandt han sig paa en svimlende høj Stentrappe, der mellem sydlandske Havemure gik i Zigzag op ad en Bjergskraaning. Trinene var høje, og Jytte, der fulgte bagefter ham, maatte ofte hjælpes med en Haandsrækning. Foran gik Fru Bertha. Som Følge af Trappens Slyngninger blev hun undertiden usynlig for dem, og just som de ventede paa et saadant Øjeblik, vaagnede han op med et Ryk og maatte snappe efter Vejret paa Grund af sit Hjertes vilde Banken.

Han saae sig om. Over Græsplænen flimrede Lyset. Musvitten gængede endnu deroppe i Trætoppen og satte Solskinnet i Musik. Han havde kun været borte et Par Minutter.

„Ja, her er godt at være!“ tænkte han og aandede dybt ud.

Da hans Blik igen faldt ned i Avisen, saae han en Notits med Overskriften „Doktor Gaardbo“. Han blev opmærksom. Efter at have læst den slog han harmfuld Haanden i Stolens Armstykke.

„Forhenværende Distriktslæge i Jerve paa Fyn, den